

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

עו.

עין משפט
נר מצוה

ב א מיי פ"ב מהלכות
אסורי ביאה ה' ו'
ג ב מיי פ"ב מהלכות
נערה במולה הלכה ח'
סגג לאוין פה טו"ע
א"ע"ע סימן קעו סעיף ה'
ב"ה"ה:
ד ג מיי פ"ב מהלכות
אסורי ביאה הלכה ט'
סגג עשין מה טו"ע
א"ע"ע סימן ב סעיף ט'

מה יהיא. לשאר אשתו דין הוא להחמיר ולאסור את אס אמה שכן מנינו בלוחם שכן אמה שכן אמה שרפיה: **ועוד מה היא לא חלקה בין כהן לאם אמה אף הוא וכו'.** כלומר מאי חזית דכי אמרת אוקים בלמיה למילך שאר דידיה (מנייה וציה דבר מדבר שנאמר דלם אמו היא בסקילה כלתו כי היכי דבשאר דידה אס אמה כאלמה דילמא אוקמא באתרה ונימא דבשרפיה היא כבתו כי היכי דבשאר דידה אס אמה כבתה והא לא אפשר כיון דס"ל שרפיה חמורה איכא למיפוך אמו בסקילה ואס אמו שרפיה: **אף היא כלתה אסורה.** כיון דכריתיה הוכרים כנקבות השוה נמי נקבות כוכרים שאר אשתו כשאר ויהא אסור אף בלמיה חמורה ואלן הוא דלמרינן מותר אדם בלמיה חמורה: כלתו בסקילה צ"ד מיתות (לעיל דף נ"ג): **איכא למיפוך.** במחילת הדין לאוסרה: **למ"ד שרפיה חמורה.** ואינה לפירכא קמייתא משום האי קושא בתרייתא לא נדונה כלומר לא מילפניהו מהדדי ואפי"ל לאוסרה דכיון דלא מלית למידן מינה ומינה: ה"ג **אלה הכה שרפיה כדאשכחן בלמיה.** דהיינו אתרה דומיא דידה דכלתו כלתו כלתו: **ועוד מה היא חלקה.** כלומר מאי חזית דכי אוקמת ליה בלמיה למילך שאר דידה מינה וציה שרפיה כלתה דומיא דידה הכי דכלתו אוקמת בלמיה הכי ולמוד שאר דידה מינה וציה ואימא הכי כיון דבתה שרפיה נריכין אנו לענוש בכלתה מיתה חמורה מוזאת ובסקילה והיינו מיניה וציה מצתה שהיא שרפיה אתה למד לכלתה סקילה שרפין אתה לחלוק ולהחמיר בין בתה לכלתה דמה הוא חלקת בו להחמיר כלתו מצתו אף היא וכו'.

אמר אביי ק"ו. אביי נמי אית ליה גזירה שוה כדלמרינן לעיל אלא דקאמר הכה לא כרין ומינה קשה מפ"ק דכריתות (דף ה.) גבי אל תהי ג"ש קלה צעניך דמשמע התם דלצ"י לא יליף צו: מאנוסתו אלא מגזירה שוה:

תני אבוי דרבי אבין בוי. מדבעי קרא משמע דלית ליה גזירה שוה דהנה הנה וזמה ומה ומימה א"כ בת צמו וצת צנו מנא ליה דבשרפיה ועוד קשה דהאי אש איצטריך לכדדרשין צפרק ד' מיתות (לעיל דף נ"ג.) אע"פ שאינה כהנת דמאש דריש כדפירש צוקינסר: איחבו

למיפוך מה להוא שכן אמו בסקילה תאמר בהיא שאמה בשרפה ועוד בתה בשרפה וכלתה בסקילה הוא בעצמו יוכיה דבתו בשרפה וכלתו בסקילה אלא מה הוא לא חלקת בו בין אמו לכלתו אף היא לא חלקת בה בין אמה לכלתה ולמ"ד שרפה חמורה מהאי קושא לא נידונין ולמ"ד דון מינה ואוקי באתרה מה הוא כלתו אסורה אף היא כלתה אסורה ואוקי באתרה התם הוא דבסקילה אבל הכה בשרפה כדאשכחן באמה למ"ד סקילה חמורה איכא למיפוך מה להוא שכן אמו בסקילה תאמר בהיא שאמה בשרפה ועוד מה הוא חלקת בו בין בתו לכלתו אף היא חלקת בה בין בתה לכלתה ולמ"ד נמי שרפה חמורה מהאי קושא לא נידונין בתו מאנוסתו מנין האמר אביי ק"ו על בת בתו ענוש על בתו לא כל שכן וכי עונשין מן הדין גלווי מילתא בעלמא הוא רבא אמר לי ר' יצחק בר אבדימי אתיא הנה הנה אתיא זמה ומה תני אבוי דרבי אבין ל"פ לפי שלא למדנו לבתו מאנוסתו הוצרך הכתוב לומר וצת איש כהן אי מה בת כהן היא בשרפה ואין בוועלה בשרפה אף בתו מאנוסתו היא בשרפה ואין בוועלה בשרפה אמר קרא את אביה היא מחללת מי שמחללת את אביה יצתה זו שאביה מחללה רבא אמר בשלמא התם אפיקתיה מדינא דבת כהן ואוקימתה אדינא דבת ישראל הכה אדינא דמאן מוקמת ליה אדינא דפנוייה מוקמת ליה אוהרה לבתו מאנוסתו מניין בשלמא לאביי ורבא מהיכא דנפקא להו עונש מהתם נפקא להו אוהרה אלא לרתני אבוי דרבי אבין מאי אמר רבי אילעא אמר קרא אל תחלל את בתך להזנותה מתקיף לה רבי יעקב אחוה דרב אחא בר יעקב האי אל תחלל את בתך להזנותה להכי הוא דאתא האי מיבעי ליה לכדתניא אל תחלל את בתך להזנותה יכול בכהן המשיא את בתו ללוי וישראל הכתוב מדבר ת"ל להזנותה בחילול שבזנות הכתוב מדבר כבמוסר את בתו שלא לשם אישות אם כן לימא קרא אל תחלל מאי אל תחלל שמע מינה תרתי ואביי ורבא האי אל תחלל את בתך להזנותה מאי עבדי ליה אמר רבי מני זה המשיא את בתו לזקן כדתניא אל תחלל את בתך להזנותה רבי אליעזר אומר זה המשיא את בתו לזקן ר"ע אומר זה המשיא את בתו בוגרת אמר רב כהנא משום רבי עקיבא אין לך עני בישראל אלא רשע ערום והמשיא את בתו בוגרת אמו המשיא את בתו בוגרת לאו רשע ערום הוא אמר אביי הכי

מה להיא שכן אמה בשרפה תאמר בהוא שאמו בסקילה ועוד הוא כהיא מה היא לא חלקתה בה בין בתה לאם אמה אף הוא לא חלקת בו בין בתו לאם אמו ולמאן דאמר סקילה חמורה מהאי קושא לא נידונה אי מה הוא כלתו אסורה אף היא כלתה אסורה אמר אביי אמר קרא אשת בנך היא משום אשת בנך אתה מחייבו ואי אתה מחייבו משום אשת בנה רבא אמר בין למ"ד דון מינה ומינה בין למאן דאמר דון מינה ואוקי באתרה לא אתיא למאן דאמר דון מינה ומינה מה הוא כלתו אסורה אף היא נמי כלתה אסורה ומינה מה הוא בסקילה אף היא נמי בסקילה למ"ד סקילה חמורה איכא למיפוך מה להוא שכן אמו בסקילה תאמר בהיא שאמה בשרפה ועוד בתה בשרפה וכלתה בסקילה הוא בעצמו יוכיה דבתו בשרפה וכלתו בסקילה אלא מה הוא לא חלקת בו בין אמו לכלתו אף היא לא חלקת בה בין אמה לכלתה ולמ"ד שרפה חמורה מהאי קושא לא נידונין ולמ"ד דון מינה ואוקי באתרה מה הוא כלתו אסורה אף היא כלתה אסורה ואוקי באתרה התם הוא דבסקילה אבל הכה בשרפה כדאשכחן באמה למ"ד סקילה חמורה איכא למיפוך מה להוא שכן אמו בסקילה תאמר בהיא שאמה בשרפה ועוד מה הוא חלקת בו בין בתו לכלתו אף היא חלקת בה בין בתה לכלתה ולמ"ד נמי שרפה חמורה מהאי קושא לא נידונין בתו מאנוסתו מנין האמר אביי ק"ו על בת בתו ענוש על בתו לא כל שכן וכי עונשין מן הדין גלווי מילתא בעלמא הוא רבא אמר לי ר' יצחק בר אבדימי אתיא הנה הנה אתיא זמה ומה תני אבוי דרבי אבין ל"פ לפי שלא למדנו לבתו מאנוסתו הוצרך הכתוב לומר וצת איש כהן אי מה בת כהן היא בשרפה ואין בוועלה בשרפה אף בתו מאנוסתו היא בשרפה ואין בוועלה בשרפה אמר קרא את אביה היא מחללת מי שמחללת את אביה יצתה זו שאביה מחללה רבא אמר בשלמא התם אפיקתיה מדינא דבת כהן ואוקימתה אדינא דבת ישראל הכה אדינא דמאן מוקמת ליה אדינא דפנוייה מוקמת ליה אוהרה לבתו מאנוסתו מניין בשלמא לאביי ורבא מהיכא דנפקא להו עונש מהתם נפקא להו אוהרה אלא לרתני אבוי דרבי אבין מאי אמר רבי אילעא אמר קרא אל תחלל את בתך להזנותה מתקיף לה רבי יעקב אחוה דרב אחא בר יעקב האי אל תחלל את בתך להזנותה להכי הוא דאתא האי מיבעי ליה לכדתניא אל תחלל את בתך להזנותה יכול בכהן המשיא את בתו ללוי וישראל הכתוב מדבר ת"ל להזנותה בחילול שבזנות הכתוב מדבר כבמוסר את בתו שלא לשם אישות אם כן לימא קרא אל תחלל מאי אל תחלל שמע מינה תרתי ואביי ורבא האי אל תחלל את בתך להזנותה מאי עבדי ליה אמר רבי מני זה המשיא את בתו לזקן כדתניא אל תחלל את בתך להזנותה רבי אליעזר אומר זה המשיא את בתו לזקן ר"ע אומר זה המשיא את בתו בוגרת אמר רב כהנא משום רבי עקיבא אין לך עני בישראל אלא רשע ערום והמשיא את בתו בוגרת אמו המשיא את בתו בוגרת לאו רשע ערום הוא אמר אביי הכי

מה להיא. לשאר אשתו דין הוא להחמיר ולאסור את אס אמה שכן מנינו בלוחם שכן אמה שכן אמה שרפיה: ועוד מה היא לא חלקה בין כהן לאם אמה אף הוא וכו'. כלומר מאי חזית דכי אמרת אוקים בלמיה למילך שאר דידיה (מנייה וציה דבר מדבר שנאמר דלם אמו היא בסקילה כלתו כי היכי דבשאר דידה אס אמה כאלמה דילמא אוקמא באתרה ונימא דבשרפיה היא כבתו כי היכי דבשאר דידה אס אמה כבתה והא לא אפשר כיון דס"ל שרפיה חמורה איכא למיפוך אמו בסקילה ואס אמו שרפיה: אף היא כלתה אסורה. כיון דכריתיה הוכרים כנקבות השוה נמי נקבות כוכרים שאר אשתו כשאר ויהא אסור אף בלמיה חמורה ואלן הוא דלמרינן מותר אדם בלמיה חמורה: כלתו בסקילה צ"ד מיתות (לעיל דף נ"ג): איכא למיפוך. במחילת הדין לאוסרה: למ"ד שרפיה חמורה. ואינה לפירכא קמייתא משום האי קושא בתרייתא לא נדונה כלומר לא מילפניהו מהדדי ואפי"ל לאוסרה דכיון דלא מלית למידן מינה ומינה: ה"ג אלה הכה שרפיה כדאשכחן בלמיה. דהיינו אתרה דומיא דידה דכלתו כלתו כלתו: ועוד מה היא חלקה. כלומר מאי חזית דכי אוקמת ליה בלמיה למילך שאר דידה מינה וציה שרפיה כלתה דומיא דידה הכי דכלתו אוקמת בלמיה הכי ולמוד שאר דידה מינה וציה ואימא הכי כיון דבתה שרפיה נריכין אנו לענוש בכלתה מיתה חמורה מוזאת ובסקילה והיינו מיניה וציה מצתה שהיא שרפיה אתה למד לכלתה סקילה שרפין אתה לחלוק ולהחמיר בין בתה לכלתה דמה הוא חלקת בו להחמיר כלתו מצתו אף היא וכו'. והאי לאו דון מינה ומינה הוא אלא גלווי מילתא בעלמא היא דכי ילפת שאר דידה מינה וציה יש לך להחמיר בכלתה מצתה ואס בלמיה לומר כן איכא למימר דאין לך ללמוד כן אלא להשוות כלתה לאמה כי היכי דכלתו שוה לאמו הלכך איכא למימר סקילה ואיכא למימר שרפה מש"ה לא נדונה: צמו מאנוסתו מניין. בשאר דידה צקרא דערות צת צקן וגו' דאוקימנא"ל צאונסין לא כתיבא צמו: גלווי מילתא בעלמא הוא. ואין זה עונש מן הדין דהא צת צמו מקורבת צמו היא דלמיה. והיכי דמי עונש מן הדין כגון ערות אחותך צת צקין או צת צמך"ן אין לי אלא צת אביי שלא צת אמו וצת אמו שלא צת אביי ואס בלמיה להביא צת אביי וצת אמו מק"ו זה עונש מן הדין דהא לאו מכת קורבה דהא אמיא דהו קורבה מחמת ענמה וזו קורבה מחמת ענמה אצל הבא על צת צמו אינה קרובה לו אלא משום צמו: אמיא הנה הנה. לאוסרה נאמר בשאר"ו הנה ונאמר בשאר אשת"ו הנה מה להלן צתה צתה דומה ומה צתה צמו כדלמרינן לעיל [ע"ה]: הולך הסבוב לומר וצת איש כהן. דהוה ליה למימר וצת כהן וכמוז איש לומר לך צת אמו מאנוסתו צת אשתו כי תחל לזנות את אביה כלומר שזנתה מאביה שרפיה: אי מה צת כהן. נשואה שזנתה מאחר היא שרפיה ואין בוועלה שרפיה: אף צמו מאנוסתו היא שרפיה ולא הוא. דהיא משרף כתיב ויקרא כהן ולא הוא: רבא אמר בשלמא הסס. גבי צת כהן בנשואה או בצרוכה משתעי קרא כדלפין צפרק ד' מיתות [לעיל נ"ג] כי אפיקתיה לצועל מדינא דבת כהן: ואוקימנא אדינא. דבועל אשת איש דהא לא נפקא מכלל אשת רעהו ויקרא כן אצל צא על צמו משום קורבה היא צין צפנויה צין בנשואה ואי מפקת לאביה מכלל דינא דהיא מוקמת ליה אדינא דפנוייה מוקמת ליה ומפטר אפשר לומר כן השמא אינה דלא עבדה מידי מיקטלא אינה מיפטור והא קיימא לן [צ"ק דף נ"ג] השוה הכתוב אשה לאיש לכל עונשין שצמורה: אל תחלל את צמך. אל תחללה צמות: יכול כהן המשיא צמו ללוי וישראל. שמחללה ופוסלה מתרומה כל (ב) זמן היותה תחתיו: צמוסר צמו. לאדם לצעילת זנות שלא לשם אישות: תחלל. שני חלוין משמע: המשיא צמו לזקן. ומתוך שאינה מקבלתו מונה היא עליו: זה המשהה צמו בוגרת. שמתאוה להפקירה (מ) ומונה: אין לך עני בישראל. לקמן [ע"ה] מפרש לה: משהה צמו בוגרת לאו רשע ערום הוא. שמתאה אמה בצביל מלאכה וזו היא ערמת רשע שגורם להזנותה בצביל הנאחו שאין רואה לקנות שמהה לשמשו:

(א) לעיל נ"ג. וצ"ג.
(ב) וצמורת סמ"ג: (א) [לעיל ע"ה: וצ"ג] (ד) [ומוספתא פ"ב] (ה) צ"ל דידה וכן לקמן. כ"ש"ש (ו) ויקרא י"ח, (ז) וצמורת סמ"ג: (ח) וצ"ג: למפקדה וצ"ש"ש כמוז ע"ל להפקירה.

תורה אור השלם

1. ערות בלתיך לא תגלה אשת בנך הווא לא תגלה ערוותה:
2. וצת איש כהן פי תחיל לזנות את אביה היא מחללה באש תשרף:
3. ויקרא י"ח ט ויקרא כ"א ט
4. אל תחלל את בתך להזנותה ולא תזנה הארץ ויקלה הארץ ויקרא י"ט כט וק"ה:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה יכול וכו' כל ימי חימה:

מוסף רש"י

וכי עונשין מן הדין. מדון ק"ו, דיני ממונות ומזוה עשה והלכות עבודה ופסולי קדשים אמה למד מק"ו, אצל לא אוהרות ועונשין (תגינה א"ה).